

Zo zwart was de nacht. In de bleke maneschijn zagen de besneeuwde bossen er sprookjesachtig uit. Nochtans doofden alle mensen hun kaarsen uit. Er werd verteld dat een roofridder met een wijde zwarte mantel op een gitzwart paard op zoek was naar vuur. Een pientere knaap wou er het fijne van weten. Die avond bracht hij een kleine scheur in de gordijnen om alles beter te zien. Hij wachtte. De blinden en ramen waren gesloten toen de roofridder razend voorbij draafde. De volgende ochtend vertelde hij dit aan zijn twee beste vrienden. Ze kwamen overeen om in een onbewoond huis vele kaarsen te laten branden en zich te verstoppen. Het werd nacht en inderdaad de roofridder bonkte de deur in. De jongens hadden een kom vol aardappelen en wat fruit op de tafel gelegd en wachtten af. Ze hielden hun adem in. Wat later draafde de roofridder het bos in. Toen gingen ze een kijkje nemen en wat zagen ze? De aardappelen en al het fruit was veranderd in zwarte kolen. Ze waren zelfs nog warm. Toen besloten de vrienden alles aan hun ouders te zeggen, ook aan de buren en aan de burgervader. Elke nacht liet men in een huis kaarsen branden. Het lukte. Ze hadden reeds een stevige linnen zak gevuld. Het werd een ijskoude nacht en iedereen maakte een grote in het veld waar iedereen zich kon warmen. De arme mensen genoten van het vuur. Toch was het zeer gevaarlijk want de roofridder kon elk ogenblik op zijn zwart paard naderen. En... daar stond hij in hun midden. Paard en ruiter sprongen in het vuur... uit een witte rook stond nu een ridder in wit gekleed met zijn wit paard. "Ik dank jullie. Een heks had ons betoverd met ogen van vuur. Mijn hart werd een steen. Door deze goede daad is de betovering gebroken. In een zilveren zakje zaten heel veel goudstukken. Iedereen kreeg een goudstuk en weg was hij. Niemand wist van waar hij gekomen was en waar hij naartoe ging. De dorpingen waren nu heel gelukkig omdat de roofridder nu terug een edele ridder geworden was